

teenuste vabale liikumisele ja ausale konkurentsile liidu tasandil. Teenuste osutamise hangete suvaline ja tarbetu „tükeldamine“ õhustaks neid eesmärke.

Eelarveõiguslikud põhjused ehituse osadeks jagamiseks ei saa samuti õigustada hanke ühtse maksumuse kunstlikku osadeks jagamist. Euroopa hankeõigust reguleerivate direktiivide mõttega on vastuolus, kui ühte hanget, mis puhtalt eelarvelistel põhjustel viiakse ellu mitmes etapis, käsitatakse ainult sel põhjusel mitme iseseisva hankena, et jääda niimoodi välja direktiivi kohaldamisalast. Direktiivi artikli 9 lõige 3 pigem keelab sellise ühe hanke kunstliku jagamise.

Kokkuvõttes tuleb tuvastada, et kõnealuste hangete puhul on tegemist ühe ühtse hankega, mille maksumus ületas hankelepingu sõlmimise ajal selgelt direktiivis kindlaksmääratud piirmäära. Hanketeade oleks tulnud seega avaldada Euroopa tasandil ning hankeleping oleks tulnud sõlmida vastavalt direktiivis sätestatud menetlusele. Seda ei tehtud, mistõttu on kostja rikkunud direktiivi 2004/18/EÜ.

(¹) Euroopa parlamendi ja nõukogu 31. märtsi 2004. aasta direktiiv 2004/18/EÜ ehitustööde riigihankelepingute, asjade riigihankelepingute ja teenuste riigihankelepingute sõlmimise korra kooskõlastamise kohta (EÜT L 134, lk 114; ELT eriväljanne 06/07, lk 132).

9. detsembril 2010 esitatud hagi — Euroopa Komisjon versus Ungari Vabariik

(Kohtuasi C-575/10)

(2011/C 72/09)

Kohtumenetluse keel: ungari

Pooled

Hageja: Euroopa Komisjon (esindajad: D. Kukovec ja A. Sipos)

Kostja: Ungari Vabariik

Hageja nõuded

— tuvastada, et kuna Ungari Vabariik ei ole taganud, et majandusettevõtjad saaksid riigihankemenetluses vajaduse korral tugineda teiste ettevõtete suutlikkusele sõltumata nende vaheliste suhete õiguslikust laadist, siis on Ungari Vabariik rikkunud direktiivi 2004/18/EÜ (¹) artikli 47 lõikest

2 ja artikli 48 lõikest 3 ning direktiivi 2004/17/EÜ (²) artikli 54 lõigetest 5 ja 6 tulenevaid kohustusi;

— mõista kohtukulud välja Ungari Vabariigilt.

Väited ja peamised argumendid

Nii direktiiv 2004/17 kui ka direktiiv 2004/18 näevad riigihankemenetluses pakkujatele ette võimaluse tugineda teiste ettevõtete suutlikkusele sõltumata nende vaheliste suhete õiguslikust laadist, et õigustada oma enda suutlikust ning valikukriteeriumidele vastavust.

Nõukogu seisukohast ei ole kõnealuste direktiivide vastavate sätetega kooskõlas ungari õigusnormid, mis teatud suutlikkuse kriteeriumide puhul lubavad pakkujatel kasutada nende ettevõtete vahendeid, mis ei osale otseselt lepingu täitmisel, üksnes siis, kui pakkujal on kõnealuses ettevõttes enamusosalus, mis võimaldab tal seda kontrollida. Sel moel kehtestavad vaidlustatud siseriiklikud õigusnormid juhul, kui tegemist on ettevõttega, mis ei osale alltöövõtjatena lepingu täitmisel, täiendava nõude selleks, et pakkuja saaks tugineda hankemenetluses selliste ettevõtete suutlikkusele.

Direktiivi sätted on selged: kehtestamata nõuet, et vahenditega varustavad ettevõtted osaleksid otseselt lepingu täitmisel, näevad nad ette, et siseriiklike õigusnormidega tuleb tagada võimalus tugineda kõnealuste ettevõtete vahenditele sõltumata pakkuja ja kõnealuste ettevõtete vaheliste suhete õiguslikust laadist. Ainus nõue on see, et pakkuja peab olema võimeline tõendama hankijale, et tema käsutuses on tõepoolest lepingu täitmiseks vajalikud vahendid.

Komisjon jätkab, et hagi esemeks olevad ungari õigusnormid piiravad aga selles osas pakkujate võimalusi, kellel ei jää tegelikult muud üle, kui kaasata lepingu täitmise alltöövõtjatena teda kõnealuste vahenditega varustavad ettevõtted, välja arvatud juhul, kui neil on algusest peale asjaomase ettevõttes enamusosalus, mis võimaldab pakkujal seda kontrollida.

Komisjon väidab, et vaidlustatud siseriiklike õigusnorme ei saa õigustada eesmärgiga vältida riigihanke eeskirjadest kõrvalehoidmisele suunatud toiminguid, sest sellele eesmärgile ei saa tugineda õigustamaks liidu riigihankesid käsitlevate sätetega vastuolus olevaid õigusnorme, mis piiravad ebaproportsionaalselt direktiivides ette nähtud menetlusõigusi ja –kohustusi. Liikmesriikidel on direktiivi sätestatud piirides loomulikult võimalik otsustada, kuidas pakkujad peavad tõendama, et teiste ettevõtete vahendid on tõepoolest nende käsutuses, kuid seda tuleb teha erisusteta selliste majandusettevõtjate vahel esinevate suhete õigusliku laadi alusel.

Komisjon vaidleb vastu Ungari Vabariigi väitele, mille kohaselt ei saa ettevõtte, mis ei osale lepingu täitmisel, tõendada, et ta täidab minimaalsed valikukriteeriumid, mis seisnevad võimes anda lepingu täitmise hetkel tööpoolest pakkuja käsutusse vajalikud vahendid. Komisjon väidab selles osas, et direktiivi 2004/18/EÜ artikli 48 lõikes 3 on sõnaselgelt sätestatud, et pakkuja võib tõendada teiste ettevõtete vahendite kasutamise võimalust „*tuues esile [...] kõnealuste üksuste poolt võetud kohustuse anda vajalikud vahendid ettevõtja käsutusse*”. Sellest järeldub, et vahenditega varustav ettevõtte võib tõendada, et tema käsutuses on vahendid, mis ta peab lepingu täitmisel andma pakkuja käsutusse, ilma et ta peaks osalema otseselt lepingu täitmisel.

Komisjon märgib lõpetuseks, et vaidlusalused siseriiklikud õigusnormid võivad põhjustada välismaiste pakkujate diskrimineerimist. Kuigi asjaomaseid ungari õigusnorme kohaldatakse kõigi pakkujate suhtes, piiratakse tegelikult eriti välismaiste pakkujate puhul hankemenetluses osalemise võimalusi, sest tavaliselt ei ole viimaste käsutuses lepingu täitmise kohas kõiki selleks vajalikke vahendeid, mistõttu nad on riigihankemenetluse raames sunnitud ungari pakkujatest sagedamini tuginema neist sõltumata kohalike majandusettevõtjate suutlikkusele.

- (¹) Euroopa Parlamendi ja nõukogu 31. märtsi 2004. aasta direktiiv 2004/18/EÜ ehitustööde riigihanketingute, asjade riigihanketingute ja teenuste riigihanketingute sõlmimise korra kooskõlastamise kohta (ELT L 134, lk 114; ELT eriväljaanne 06/07, lk 132).
- (²) Euroopa Parlamendi ja nõukogu 31. märtsi 2004. aasta direktiiv 2004/17/EÜ, millega kooskõlastatakse vee-, energeetika-, transpordija postiteenuste sektoris tegutsevate ostjate hankemenetlused (ELT L 134, lk 1; ELT eriväljaanne 06/07, lk 19).

10. detsembril 2010 esitatud hagi — Euroopa Komisjon versus Belgia Kuningriik

(Kohtuasi C-577/10)

(2011/C 72/10)

Kohtumenetluse keel: prantsuse

Pooled

Hageja: Euroopa Komisjon (esindajad: E. Traversa ja C. Vrignon)

Kostja: Belgia Kuningriik

Hageja nõuded

— tuvastada, et võttes vastu 27. detsembri 2006. aasta programmiseaduse (I) artikli 147 lõike 8, artikli 138 kolmanda taande ja artikli 157 lõike 3, selle seaduse alates 1.

aprillist 2007 kehtivas versioonis, on Belgia Kuningriik rikkunud kohustusi, mis tulenevad Euroopa Liidu Toimimise Lepingu artiklist 56;

— mõista kohtukulud välja Belgia Kuningriigilt.

Väited ja peamised argumendid

Käesolevas hagis väidab komisjon, et siseriiklikud õigusnormid, mis kehtestavad teistes liikmesriikides asuvatele teenusteosutajatele, kes soovivad Belgias ajutiselt teenuseid osutada, kohustuse esitada eeldeklaratsioon („Limosa” deklaratsioon), kujutavad endast teenuste osutamise vabaduse piiramist.

Komisjon väidab esiteks, et vaidlustatud õigusnormid kujutavad endast diskrimineerivat piirangut, kuna esiteks kehtestavad need asjaomastele sõltumatutele teenuste osutajatele kohustuse täita märkimisväärseid ja hoiatava mõjuga täiendavaid haldusformaalsusi ja teiseks kehtestavad kontrollisüsteemi, mis puudutab üksnes teises liikmesriigis asuvaid teenuste osutajaid, ilma et erinevat kohtlemist õigustaks objektiivsed põhjused.

Teiseks väidab hageja, et nimetatud teenuste osutamise vabaduse piirangut, isegi eeldusel, et see ei ole diskrimineeriv, ei õigusta üldist huvi pakkuvate eesmärkide saavutamine, sotsiaalkindlustussüsteemi finantstasakaalu säilitamine, pettuse vältimine ega töötajate kaitse.

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Hoge Raad der Nederlanden (Madalmaad) 6. detsembril 2010 — Staatssecretaris van Financiën versus L.A.C. van Putten

(Kohtuasi C-578/10)

(2011/C 72/11)

Kohtumenetluse keel: hollandi

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Hoge Raad der Nederlanden

Põhikohtuasja pooled

Kassatsioonkaebuse esitaja: Staatssecretaris van Financiën

Vastustaja kassatsioonimenetluses: L.A.C. van Putten